

Vuurwants: een schaap in wolfskleren

Vóór mijn tuin, op een smal stukje gemeentegrond aan mijn kant van de afscheiding met de burens, heeft de hele warme zomer een prikneus (*Lychnis coronaria*), geholpen door mijn watergieter, mooi staan bloeien. Een sierplant als stoepplant, zomaar tussen de klinkers!

Omdat uitgebloeide planten ook 's winters nog een functie hebben in de kringloop der natuur, laat ik verdorde planten zoveel mogelijk de hele winter staan. Zo ook de prikneus. Enkele weken geleden zag ik dat dit nu al zeer werd gewaardeerd door een groepje fel rood-zwart gekleurde vuurwantsen. Op een kluitje zaten ze te zonnebaden op het dode blad van de prikneus. De volwassen wantsen (met de 'Afrikaanse maskertjes' op hun rugschild) werden omringd door de nieuwe generatie, die pas na meerdere vervellingen het volwassen pak aantrekt en op deze foto nog de puberuitdossing met drie stippen draagt. Wat leuk om te volgen, dacht ik. Wat eten ze? Wanneer zijn de jonge wantsen volwassen? Wanneer gaan ze in winterslaap?

Afgelopen zomer zijn de warmteminnende vuurwantsen, die in heel Europa voorkomen, veel in ons land gesignaleerd. Dit zou met de opwarming van ons klimaat te maken kunnen hebben. Ze hebben een voorkeur voor lindebomen en kaasjeskruidachtigen, maar staan blijkbaar ook open voor een andere keuken... Ondanks hun ietwat duivels aandoende kleuren doen vuurwantsen geen vlieg kwaad, of het moet een dóde vlieg zijn. Voornamelijk levend van zaden en verdord plantenmateriaal, zuigen ze af en toe ook dode insecten leeg. Dit alles in het kader van de grote

opruimactie die de natuur jaarrond, maar vooral in het najaar organiseert. Een nuttig tuinhulpje, dus! Hun duivelse vermomming dient puur als zelfbescherming tegen sommige insectenetende vogels, die zo weten met een giftig hapje te maken te hebben waarvoor ze beter kunnen bedanken. De vuurwantsen gebruiken namelijk de plantensappen die ze opzuigen als chemische afweer tegen vijanden zoals vogels. Bijten of steken kunnen ze ook niet met hun zuignuit. Voor mens en tuin is de vuurwants echt een schaap in wolfskleren.

Toch loopt dit verhaal niet goed af. Ik kan de wantsen niet langer volgen, want onlangs heeft iemand de plant met wortel en tak én vuurwantsen uitgerukt. Weg zonnebankje voor de wantsen. Weg schuilplek voor de winter ook voor vele andere beestjes. Om nog maar te zwijgen over wat er mogelijk met de wantsen zelf is gebeurd. Ik kan alleen maar hopen dat ze bijtijds een goed heenkomen hebben gezocht op hun korte pootjes, want al hebben ze wel (verkorte) vleugels (de vleugelstompjes zijn op de foto te zien bij de jonge wantsen: de V-vormige donkere vlek vlak achter de kop), vliegen kunnen ze meestal niet.

Al met al was het weer geen goede dag voor de biodiversiteit in mijn straat....

Tekst en foto: Tineke Sommeling

Onderschrift foto: De opvallend gekleurde vuurwants is een nuttig tuinhulpje.